

Et naesel olli rummal meel
 Sest ärkas selli karmal keel
 Et pettis naest, ning pärast meest
 Ja kaddus nende silma eest!
 Ei olnud se nüüd õnnetus,
 Waid paljas selge rummalus,
 Et ta ei teadnud ärra siis,
 Mis Paris ehk Parradis. —
 Kõl teisi naesi ka on weel,
 Kell' on nisamma kerge meel,
 Kui tühjad tembud kuleb, naab,
 Meid kõhhe kindlast usk'ma jääb,
 Et ebbausso siise kaub,
 Ja wimaks kahjo alla waub!

Musa innimesse tanno.

Üks rikas Polama mõisnik, Warsawi linnas lähedalt, tuli linna ja läks seina podi, kus üks emmand, suurtjuggo naesterahwa tanusid ja kühbaraid müüs, ja tahtis omma prouale ühte illusat kühbarat osta. Kui ta sedda

olli wälja otsinud, siis küsis ta, mis se pidid maksma. Emmand kostis: „Pange mitte pahaks auus herra! se kühbar on jubba makstud!“

Herra, kes sedda wägga immeks panni, pallus, et emmand temmale sedda pidid ärra selletama. Emmand läks temmaga teise kambri ja panni ukse lukko, mis Herra jälle immeks panni. Siin astus emmand temma ette ja ütles: „10 aasta eest käisite mõda linna-ultsad ja ostsite ühhe piisukekse tüttarlapse käest kaks õuna ja andsite ühhe sure kuld-rahha, mis se laps agga ei woinud ärrawahhetada, sest et õunad weel mümata ollid. Peale selle rakis laps, et waene haige emma koddo olla ja kehwadus wägga suur, siis arwasite teie, et laps teile selle rahha pidid taggasi andma, kui ta ni paljo olli korjanud; agga pärast selle polle ta teid enam näinud.“ „Ja nüüd!“ ütles emmand, „seisab ta teie ees omma tannuga. Minna ollen ühhe rikka mehhele sanud, ellan heaste ja pallun teid sedda kühbarat armulikkult, teie hea süddame mallestusfeks wasto wõtta, mis se herra ka teggi.